

SVATÁ HORA

ČÍSLO 1 • 2010

Rozhovor s P. Stanislavem Příbylem III.

Velké varhany pro Svatou Horu

Winter Festival Bodenmais 2010

6x o vnějších aspektech slavení liturgie

Reminiscence na vzácného člověka

Blahoslavený Petr Donders

OBSAH

Úvodník

Nový začátek – nový konec **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s P. Stanislavem Příbylem III. **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **12**

Opravy na Svaté Hoře **13**

Svatá Hora roku 2009 v číslech a datech **14**

Velké varhany pro Svatou Horu **16**

Winter Festival Bodenmais 2010 **20**

Spiritualita

6x o vnějších aspektech slavení liturgie **23**

Reminiscence na vzácného člověka **24**

Blahoslavený Petr Donders **26**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **28**

Nový začátek – – nový konec

A je to tady!

S novým rokem vykročíme jiným tempem. **Vše** špatné změním. **Zcela** se obrátíme. Vyhovíme **vždy** manželce. Nebudeme se **nikdy** hádat se starším spolubratrem. **Všude** už budeme chodit včas. Nový rok nám zkrátka poskytuje konečně možnost **zcela** nového začátku.

Jak jsme tím směšnější... Už abychom se zdáli být směšnější i sami sobě. Jen tak můžeme něco změnit!

Snad na podobné věci myslíme pouze pramálo a skrýváme se s nimi jen v koutku duše. Kdo ale popře, že podobné plány nemá? Po každé zpovědi, na prahu nového roku, při životním jubileu, po přestátí náročné situace, z níž jsme jakoby zázrakem dobře vyvázli. Je to špatně, chtít začít znovu? Jistě ne. Ale jak často?

Zdálo by se jasné, že pokud se po čtyřiceti nových začátcích nic nezměnilo, ani začátek číslo čtyřicet jedna nemůže přinést nic převratného. Opak je však pravdou. Jen vytrvalost růže přináší. (To nemám ze sebe.) A průvodci vytrvalosti jsou hlavně pravidelnost a četnost.

Není divu, že když se naše snaha o nový začátek omezí na přelom roku nebo velmi sporadické okamžiky, kdy jsme zase na čas v milosti posvěcující, výsledky se nedostavují. Každý den, každý skutek by měl být novým začátkem. Ne velkohubým a nenaplnitelným, ale skromným a odhodlaným.

Pak možná i s novým rokem vykročíme trochu lepším tempem. Naše snaha po krůčcích zaoblí hroty našich povah a hříčů jako klidná řeka ostré záhyby skály. Ale tuto řeku je třeba neustále napájet. Bez ní není změna ostrého v oblé možná.

Pavel Šmolík

Řekl jsem andělovi, který stál u brány nového roku: dej mi světlo abych jistou nohou mohl vykročit do neznáma.

Ale on mi odpověděl: jen jdi temnotou a vlož svou ruku do ruky Boží, to je lepší než světlo a jistější než známá cesta.

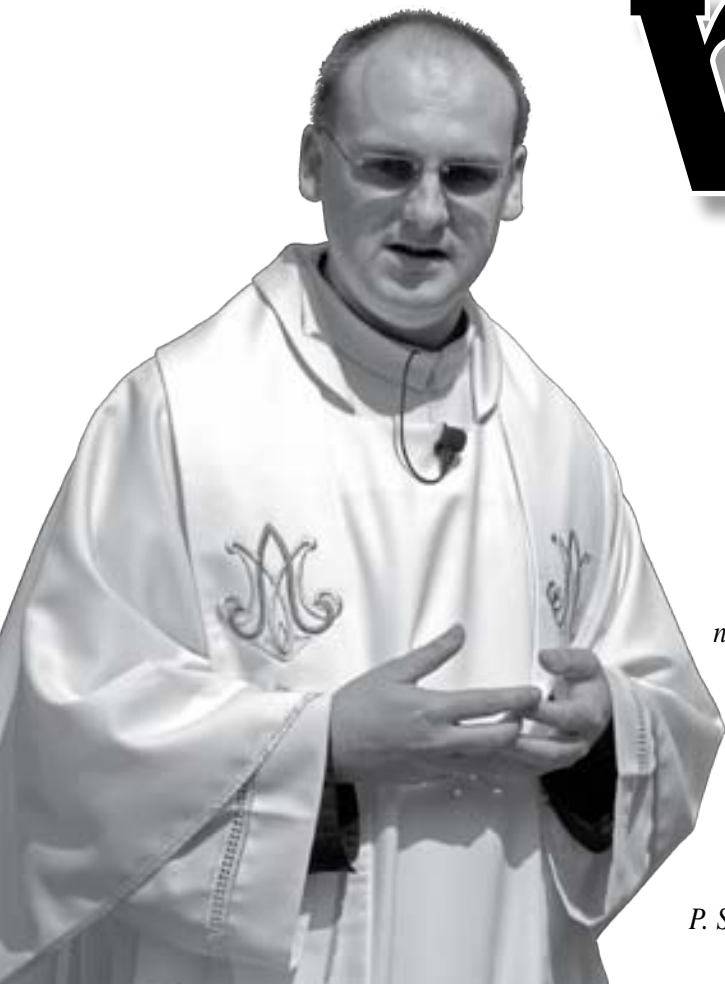
Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Zima na Svaté Hoře

Fotografie v časopise:

Jan Hassmann, Josef Hovorka,
Stanislav Příbyl, Jan Traxler
a archiv Svaté Hory

Víš, co děláš, když chceš být knězem?

*Přinášíme poslední část
rozhovoru s dlouholetým
svatohorským farářem,
nynějším generálním vikářem
litoměřické diecéze,
provinciálem Pražské
provincie redemptoristů
a nadšeným hudebníkem,
P. Stanislavem Přibylem, CSsR.*

Jak tě obohatil život v semináři a na fakultě?

Roky semináře byly jedny z nejlepších. Těžko říci, na co vzpomínám nejraději. Stěžejní byly pro mě okamžiky rozhovorů s rektorem Janem Baxantem. Vzpomínám na jeho lekce, kdy nás učil sloužit mši, kázat, i na rozhovory mezi čtyřma očima před svěceními. Z jednoho rozhovoru si pamatuji slova: „Víš, co děláš, když chceš být knězem? Znamená to také být s Kristem na Kalvárii. Tam jsi vždycky sám, i kdybys byl uprostřed lidí.“ Na to jsem si už kolikrát vzpomněl. Samota ke kněžství patří, a není to nikdy jednoduché.

Dalším rozměrem studií teologie, třeba u zmíněného profesora Wolfa, byla možnost chovat se k němu téměř jako ke svému faráři – vždyť jsem mu kdysi dělal také varhanníka – což se na běžné vysoké škole nemůže stát. A šlo to ještě dále. Například k profesoru Skoblíkovi, který vyučoval morálku, jsme chodili i ke zpovědi. To jsou určité zvláštní projevy symbiózy fakulty a semináře.

Také jsme měli velké štěstí, že jsme ještě zastihli jako své vychovatele kněze ze „staré školy“, kteří se kontinuálně a noblesně chovali po celý svůj život, bez ohledu na potíže a perzekuce, které to s sebou přinášelo. Jako by se v nich zjevovala ona „věčná tvář církve“. V dnešní době, kdy se všechno musí rychle přizpůsobovat, často i v církvi, to byla jedinečná možnost toto také poznat. To oni nám byli vzorem v řešení vnitřních problémů, modelem k řešení konkrétních situací. Jejich přítomností bylo vytvořeno stabilní prostředí pro nás, seminaristy.

Zážitků je mnoho, nad rámec tohoto článku. Mohu uvést jen několik dalších jmen: především rektora Mons. Karla Pilíka, dále našeho spirituála P. Bohumila Koláře, P. Jana Machače, P. Bernarda Říského, P. Benedikta Holotu a další.

Studium i seminární léta jsem zakončil v roce 1996. Promoval jsem 21. června. Neměl jsem sice vyznamenání, dostal jsem trojku z morálky, ale došla modrá pouzdra na diplomy, a tak i přes svůj prospěch jsem obdržel „červený“ diplom. Svěcení na kněze jsme byli o den později v katedrále svatého Víta, Vojtěcha a Václava panem kardinálem Vlkem.

Hovořil jsi o svých studiích. Jaké byly v jejich průběhu tvé kontakty s okolním světem?

O prázdninách jsem jezdil především do Českých Budějovic, kde jsem dělal panu biskupu Liškovi sekretáře, řidiče, nosiče tašky a kuchařku v jedné osobě. Spolu jsme sjezdili celou diecézi. V jednom roce jsme vozili ostatky svatého Jana Nepomuckého, to bylo moc pěkné, i když ve čtyřicetistupňových vedrech také dost náročné. Být u biskupa bylo velmi poučné, mohl jsem například sledovat, jak se rozhoduje, třeba i v těžkých situacích, poznal jsem systém fungování biskupského úřadu, což se mi dnes mimořádně hodí. Kromě toho jsem se naučil i na počítači, což tehdy byla věc nová a ne zrovna levná. V roce 1992 jsem si potom pořídil první počítač, asi za padesát tisíc, a přestože v očích dnešních uživatelů by to byla jen hromada šroubků – měl jen 20 MB na pevném disku – nadělal jsem na něm spoustu práce. Měl jsem ho šest let. Byl to „laptop“. Vážil sice asi sedm kilogramů, ale dal se přenášet.

S biskupem Liškou jste jezdili i do ciziny?

Ano. Byli jsme mnohokrát v Rakousku a v Bavorsku, v sousedních diecézích. Byli jsme spolu také několikrát v Polsku, kde se trochu hodily moje jazykové znalosti, a jednou v Římě. To ale byl pan biskup už nemocný a cesta ho velmi vyčerpávala, i když se snažil nedávat to najevo. Pan biskup Liška byl velmi vzácný člověk. Vypadal jako

bručoun – byl introvert a boj se odehrával v jeho nitru. Byl ale neskutečně dobrý, až se někdy zdálo, že na sobě nechá štípat dříví. Ve skutečnosti ale oním systémem, díky němuž diecéze fungovala, byla právě jeho bezbřehá láska. Ta je dnes velmi úzkoprofilovým zbožím...

...ne každý si ji může dovolit...

Dobrotivost a otcovský přístup si žádá velmi silnou osobnost. I to je pro mě dnes a v úloze, kterou zastávám, velký příklad.

Skončila studentská léta, a začal opravdový život...

Ano, studentská léta skončila, ale neměl jsem pocit nějaké zcela nové skutečnosti. Do kněžství jsem se až postupně ponořoval, až postupně mi docházelo, čím jsem byl obdarován.

A tak jsem po primici v roce 1996 přišel na Svatou Horu, nastoupil zde roční civilní službu. Od prosince roku 1997 jsem zde byl kaplanem, v srpnu 1999 jsem se pak stal svatohorským farářem. To mi bylo dvacet osm let. Moc jsem se na to těšil, dost jsem si věřil. Dneska se dívám, jak to takovému mladíkovi vůbec mohli svěřit. Byla to pro mne velká změna, vést takový kolos, jakým je Svatá Hora, ale velmi mě to bavilo, doslova od prvního do posledního dne. I když první dny jsem považoval za zázrak, že Svatá Hora večer ještě stála...

Jaké byly první dny farářování?

Můj předchůdce, P. Břicháček se se Svatou Horou těžko loučil. Byl jsem sice jmenován od 1. srpna, ale „oprátě“ jsem dostal do ruky až v září. Nic jsem o chodu Svaté Hory nevěděl. P. Břicháček totiž řešil problémy tak, že je tajil. Do poslední chvíle tedy nikdo nevěděl, kolik je peněz, kolik dluhů. Měl jsem naivní představy, kolik set tisíc bude na kontě, nakonec bylo peněz tak na dva dny. A k nim samozřejmě i nezaplacené účty. P. Břicháček na to řekl: „Neboj se, ona se Panna Maria postará.“ Musím říct, že za těch deset let, co jsem zde působil, se opravdu starala, i když to často bylo o nervy.

Na Svaté Hoře tehdy žilo dvanáct řeholních sester, které pracovaly v podstatě zadarmo. Když jsem nastoupil, chtěly plat. Platy jsou samozřejmě obrovská finanční zátěž. Já jsem na oplátku chtěl zase práci podle mých představ. Sestry dlouhou dobu plánovaly odejít, zůstávaly však kvůli P. Břicháčkovu, který katastrofu vždycky nějak na chvíli odvrátil. Po dramatických jednáních sestry koncem srpna 2001 odešly.

Protože neměl kdo pečovat o staré a nemocné spolubratry, rozhodlo se, že někteří odejdou do Staré Boleslavi do kněžského domova. Odešel kromě jiných i P. Karel Bříza, který ale svůj odchod plánoval už delší dobu, protože chtěl mít klid. Na Svaté Hoře to pro něj nebylo možné, lidé ho stále z nejrůznějších důvodů navštěvovali. Odchod sester se hodil k jeho záměru. Odešel tedy do Staré Boleslavi. Tam si však po několika dnech zlomil nohu v krčku, byl operován a prodělal další záchvat mrtvice. Do své smrti zůstal již v bezvědomí a po několika měsících na přístrojích zemřel v Nemocnici Na Homolce.

Vím, že P. Bříza byl dost odolný vůči bolesti a utrpení, byl hodně nemocný. Když trpěl, tak si zpíval. Jeho smrt byla pro nás nečekaná, pro něj ale po tak dlouhém utrpení vysvobozením.

V roce 2001 tedy Svatá Hora zeštíhlela a musela nabrat nový směr, protože odsud odešly sestry a nastoupili civilní zaměstnanci. Provoz se zprofesionalizoval.

Začátky tedy byly těžké. Jaká specifika má práce na Svaté Hoře?

Vedení Svaté Hory je jistý druh adrenalinového sportu: málo peněz, málo lidí a protichůdné tlaky ze všech možných stran.

Rád bych řekl, že arcidiecéze, přestože je Svatá Hora „řeholní podnik“, byla vždy vstřícná. Záhy sem začaly jezdit mnohé návštěvy, kterým se zde líbilo přátelské přijetí. Tak vzniklo mnoho báječných kontaktů.

Ještě za P. Břicháčka sem začal jezdit kardinál Giovanni Coppa. Nejprve jako nuncijs, později tady byl jako emeritní arcibiskup a nyní už dvakrát jako kardinál. Jednou zde i biřmoval. Pravidelnými návštěvníky byli i ostatní nunciové. V roce 2001 se podařilo pozvat kardinála Schönborna. Kardinál Meisner tu byl oficiálně dvakrát nebo třikrát. Kardinál Miloslav Vlk je zde častým hostem, vždy neopomene zdůraznit, že sem jezdí „jako domů“, a tak se zde snad i cítí, vždyť je zde opravdu doma.

Ten pocit, aby se zde každý cítil jako doma, jsem chtěl vytvořit pro každého. To byla moje vize – aby se tu lidé cítili přijatí. Přijetí je velmi podstatné, jinak by poutní místo bylo jen neosobní továrnou na milost Boží. Samozřejmě, že je mnoho lidí, kteří se sem jdou často jen vyzpovídat, na mši, a to jim stačí. Já si však myslím, že je důležité, aby všichni měli pěkný zážitek. A ten spočívá především v tom, že se na ně někdo usměje, což je někdy náročné, když řešíte spoustu problémů a scházejí vám peníze i zaměstnanci. Ale jde to.

Jaké spolupracovníky jsi měl na Svaté Hoře?

Když se na to dívám s odstupem, konstatuji, že spolupracovníci byli dobří, někteří dokonce skvělí. V první řadě je tu komunita redemptoristů. Nelze vést poutní místo sám jako sólista, to by nešlo ani fyzicky zvládnout. Má to i své obtíže. Více hlav sice více ví, ale také co člověk, to názor. Ale výsledek byl, myslím, dost dobrý. Zaměstnanci byli také dobří, a pokud nebyli, museli jsme se rozloučit. Vždy jsem dával přednost tomu, aby zaměstnanec odešel sám, a myslím, že jsem za ta léta nikoho vyloženě nevyhodil.

Lidé musí umět pracovat v týmu. O to jsem se vždy snažil, ale často mi bylo vytýkáno, že jsem sólista. Moje chyba patrně spočívala v tom, že jsem konal tak rychle, že jsem lidem kolem sebe sáhodlouze nevysvětloval, proč věci mají být tak a ne jinak. Z druhé strany to bylo chápáno ovšem jinak. To je asi netrpělivost věku. Nastupoval jsem v osmadvaceti letech! To se ale s věkem mění. Teď je mi jasné, že se problémy v komunikaci musí řešit hned a důkladně, ale hlavně je třeba s lidmi o všem stále dokolečka mluvit, protože to, co je jasné mně, nemusí být jasné druhému. I v tomto je mi vzorem můj nynější šéf, biskup Baxant. Žertem mu říkám, že mluví s lidmi, jako když chlácholí splašeného koně. Výsledky jsou však jasné. On jim to prostě tak důkladně vysvětlí, že obvykle už není co dodat.

Za tvého působení se podařilo realizovat spoustu akcí a projektů. Můžeme zmínit alespoň nějaké?

Prvním velkým podnikem byla v roce 2002 rekonstrukce horního ambitu. Tehdy to tu vypadalo jako na staveništi, mezi štuky a freskami jezdil bagr. Pak se podařilo každý rok něco. V roce 2005 nový oltář od Otmara Olivy. To byl rok 100. výročí povýšení Svaté Hory na baziliku. Uskutečnila se Národní pouť, velká akce s televizním přenosem, na níž přišlo skoro deset tisíc poutníků, vydala se kniha, medaile, byl koncert se zvonohrou a novou skladbou Te Deum Radka Rejška. Tehdy jsme měli pocit, že víc se už udělat nedá. Byla to úspěšná akce, a ne příliš drahá. Tuším, že vše stálo asi tak 700 tisíc korun. Ani nevím, kde se na to tehdy vzalo...

Jak vznikla myšlenka Svatohorského poutního muzea? Kdy byl ten historický okamžik?

Při vzniku podobných myšlenek si vždy říkám: Teď je ten historický okamžik, zapamatuj si to! Potom na to ale obvykle zapomenou. Takže neví.

Tam, kde je dnes Muzeum, bylo harampádí. Byla to takzvaná dolní sakristie, která až do roku 1978 byla skutečně sakristií. V roce 1978, když hořela při požáru střecha nad tímto traktem, tak byly všechny věci vyneseny pryč, propadlé stropy byly nahrazeny novými, železobetonovými. Od té doby to byla jen místnost s betonovou podlahou a hromadou nejrůznějších věcí. V malé vedlejší místnosti byla dočasně účtárna, pro kterou byl však prostor brzy také nepřiměřeně malý.

Nějak mě napadlo, že je na Svaté Hoře spousta krásných věcí, které by se měly ukazovat. Dalším impulzem byla skutečnost, že se v sakristii prodávala spousta různých věcí od pohlednic přes kalendáře až po přívěšky. Sakristie v bazilice tak pomalu přestávala být sakristií...

... ano: „Můj dům je domem modlitby...“

O to snad ani tolik nešlo. Ale už se tam zakopávalo o různé balíky s knihami a především veškerá tato obchodní činnost nebyla příliš dobře organizována, prodávalo se.

Tak vznikla myšlenka Muzea s prodejnou knih. Od arcibiskupství jsme si půjčili půl milionu korun. Za tyto finance jsme pořídili sádrokartonové podhledy, podlahu v jedné místnosti, vitríny a vytvořila se první expozice. A to doslova „na koleně“.

Ano, pamatuji si, jak jsem pomáhal věšet vzácné šatičky Svatohorské madony pomoci vlasců do vitrín a vehementně prosazoval svůj názor, že jediné já je vším tím správným způsobem...

Už při tvorbě expozice bylo jasné, že potřebujeme lidi, kteří se o provoz Muzea budou starat. V tom má tak trochu prsty i pan Chvalník, předseda spolku Příbramských betlémů, který je tvůrcem pravidelných výstav betlémů na Svaté Hoře. Dalším iniciátorem byla paní Klusalová, která v té době tiskla časopis Svatá Hora a jejíž maminka, paní Drexlerová byla první „zaměstnankyní“ svatohorského Muzea. Při tvorbě stálé expozice nám velmi pomohla paní Alena Heverová, která také po určitou dobu působila jako vedoucí Muzea. Pod jejím vedením došlo především k rozšíření sortimentu knih, vytvoření textů pro prohlídky a také k doplnění mobiliáře Muzea. Nemohu nevzpomenout pana Václava Hofmeistera, který jako stavař dohlížel, aby všechny práce při úpravě prostor proběhly, jak mají. Po čase jsme zjistili, že je provoz Muzea stále náročnější, a tak jsme v roce 2004 založili společnost Sacromontana s.r.o., která se zabývá mimo jiné i provozováním Muzea. Muzeum tedy dál existuje samostatně.

Jsi tedy spokojen...

Je to „pidimuzem“. Snil jsem o větším muzeu pod ambitem, ve sklepení. K tomu snad dojde v nejbližších letech díky grantu.

Jinak je na můj vkus Muzeum i Sacromontana ještě málo progresivní. Ale samozřejmě jsem rád za to, že dosavadní Muzeum dobře funguje a že ekonomický provoz je takto oddělen od duchovní správy poutního místa.

Jak vznikl nápad průvodcovské služby na Svaté Hoře?

Prohlídky, to byl nový fenomén, ale vznikly vlastně až druhotně, po zřízení Muzea. Chtěl jsem, aby to byla práce s návštěvníky, trochu taková preevangelizace. Dnes se to ustálilo na dobrém standardu, i když se vlastně jedná o klasické turistické prohlídky. Myslím, že v současnosti už by bylo neúnosné, aby se návštěvníci pohybovali po areálu jen tak individuálně, nikdo jim nic neřekl, a aby si dělali, co chtějí. Domnívám se, že

prohlídky dobře usměrňují turistický tok na Svaté Hoře a dávají tak větší prostor poutníkům, zachovávají onen „svatohorský klid“.

Dalším svatohorským fenoménem, v českém kontextu ne příliš obvyklým, je placené varhanické místo.

Ano. Především trochu vím, jaký je to chlebiček, zač je toho loket. Když jsem přišel na Svatou Horu, P. Bříza mě nechával zahrát, na což jsem si brzy rád zvykl.

Především je perfektní, že tu funguje chrámový sbor, který zpívá pravidelně každou neděli. Není to primárně vysoce umělecký výkon, ale liturgická služba, především svou pravidelností. Členové sboru se účastní nedělní mše výhradně tak, že při ní zpívají, což je, domnívám se, dobře. Každý věřící by se totiž liturgie měl účastnit pro něj tím nejvlastnějším způsobem, tím, co mu nejlépe jde. Liturgická hudba na Svaté Hoře tedy opravdu není jakousi šlehačkou na dortu, ale skutečnou liturgickou službou.

Druhou věcí samozřejmě je, že přestože umělecká úroveň sboru není nijak superprofesionální, je přesto velmi dobrá. Na to měl P. Karel Bříza „buňky“ shromážďovat pro tento účel lidí. Že sbor stále dobře funguje, považuji po těch létech za malý zázrak. Zejména vzhledem k tomu, že lidé jsou stále více pohodlní, nikoho nic nebaví a málokdo se chce takto dvakrát týdně vázat. Zpěváků není sice čtyřicet, jako bývalo, ale je to stále provozuschopný kolektiv.

Co se týká místa varhaníka, nikdy jsem si vlastně ani nepředstavoval, že by na Svaté Hoře byla pouze dobrovolná varhanická služba. To při rozsahu provozu není dost dobře možné. Něco to Svatou Horu stojí, ale kdyby se tu nehrálo, poutní místo by jistě hodně ztratilo.

Co by měla Svatá Hora poutníkům nabízet?

Dnes je asi nejdůležitější přijetí, otevřené dveře, otevřená náruč. Všechny nemoci moderní doby, které se projevují závislostmi, depresemi a rozpadem vztahů, jsou dány tím, že se člověk necítí od druhých přijat. Jak je nám dobře, když přijdeme na návštěvu a už mezi dveřmi vycítíme, že se na nás hostitel těší, že má z našeho příchodu radost! A to je to, co by měl pocítit každý příchozí na Svatou Horu. Vše ostatní je podle mého názoru až druhotné. Ke zpovědi si mohu dojít leckde, možná ve větším klidu než na poutním místě, i máš svatou mohu prožít jinde, a samozřejmě nemusím, to je věc volby. Na poutní místo přicházím vlastně proto, abych byl přijat. Kristem, Pannou Marií, ale také těmi, kteří tam působí, a to v jejich jménu. To jsem se snažil vždy dělat.

Zklamala tě Svatá Hora v něčem?

Jsem nenapravitelný optimista. Svatá Hora nemůže zklamat. Zlé jsem zapomněl, dobré si pamatuji. Neříkám to proto, že bych chtěl být diplomat. Prostě je to tak.

Posledním bodem tvého svatohorského působení byl poměrně rychlý odchod...

Celé to byla rána z čistého nebe. V říjnu jsem se dozvěděl, že budu patrně měnit místo působení. Ale až na Štědrý den bylo jasné, že mám odejít, a to od 1. ledna 2009. Byla to složitá situace. Bylo to tedy rychlé. Navíc to dlouho nebyla veřejná informace. Čekalo se na rozhodnutí generálního představeného, který nakonec souhlas k mému odchodu vydal. V průběhu Vánoc následovala smršň balení a stěhování a 7. ledna 2009 jsem už byl v Litoměřicích.

Netrpěl jsem nostalgií. Snad trochu mi bylo smutno na Květnou neděli, kdy si pan biskup přál čtené pašije, protože zpívané jsou příliš dlouhé. Na zpívaných pašijích na Svaté Hoře jsem si zakládal a na ně se vždy těšil, a tak jsem se smutně díval na internetovou televizi ze Svaté Hory. Jinak nic. Ostatně Svatá Hora je z Litoměřic jen hodinu a půl cesty.

Kromě svého farářského působení jsi již sedm let také provinciálem redemptoristů. Redemptoristé jsou kongregací misionářů. V čem spočívá v současné době jejich misie?

Misie je vlastně mimořádný způsob pastorační práce. V situaci, kdy je církev, zvláště v některých oblastech naší země, podobná ementálu nebo červotočivému dřevu, kdy struktura téměř nedrží pohromadě, tehdy začíná být veškerá duchovní péče mimořádná, čili misijní.

Samozřejmě jsou určité tradiční formy, kterým se redemptoristé věnují. Mluví-li o Svaté Hoře, tak to je pastorační poutní místo, jejíž specifikum spočívá v určité výhradnosti úzce zaměřeného provozu. Provozu místa, které je navštěvováno z mimořádných důvodů. Je zde potřeba postihnout všechny aspekty provozu, jak svátostného, tak onoho přijetí, o němž jsem už hovořil. Návštěvník jakéhokoli druhu, ať už se psem, nebo bez něj, si potom musí položit otázku: Čím to, že tu nejsem cizí?

Má zbožnost, víra v českém prostředí rezervy?

Šel bych dál od liturgie. My stále pláceme, že jsme na tom v duchovní oblasti špatně. My jsme však národ, žijící v prostoru „prosáklém“ křesťanstvím, v krajině, kde je spousta kostelů, kapliček a křížů. A bohužel to moc nevyužíváme, a to ani k posílení našeho vlastního sebevědomí. Podobně i v duchovním životě má náš národ spoustu rezerv, které se bojíme využít.

Stejně je tomu i v liturgii. Ta musí být krásná a pravdivá. Do kostela totiž přichází množství náhodných návštěvníků. Pokud si myslíme, že je oslovíme svojí výřečností, tak se pleteme. Slova a informace mají totiž obvykle mnoho. Já se domnívám, že je osloví opravdová, v dobrém slova smyslu „náročná“ bohopocta.

Lidé mají kupodivu velký zájem o kříže a boží muka za svými ploty. Toho je třeba využít. Není to přece jen nějaká podřadná starost, která by byla pod úroveň církve, jakási lidová tradice. Tam, kde jsme vykolejili, tam je třeba opět postavit vůz na trať. Víra je přece rájem české krajiny: zemský ráj to na pohled.

Krajina s křesťanskou tvář, kterou nikdy nikdo nesmazal, i když pokusy byly. Máme tedy obrovskou tradici, o níž si jen myslíme, že jsme z ní byli vykořeňeni. To jsou naše rezervy.

Často se hovoří o různých formách zbožnosti. Například že růženec je více pro lid než složitý akademický breviář...

Pozor, co je ale žalm? To není báseň akademického shromáždění, žalm vznikl z niterné osobní potřeby pisatele, je to mluva srdce, modlitba. Písmo svaté není především akademický text. Myslím, že ono „Sola scriptura“ (tedy v překladu pouze Písmo) – tady bych se nerad dotknul nekatolických bratří a sester – to je odtržení rozumu od života. Bádát v Bibli, to nesmí být jen věda, ale i moudrost srdce. Nešpory nebo Denní modlitba církve, to není pouhá rozumová činnost církve. Opakujeme v ní modlitby lidí, kteří se modlili srdcem.

Život musí být harmonický. Nejsme jen hlava. Máme i nohy, ruce, i další části těla – například abychom měli na čem sedět. Všechny tyto údy tvoří naše tělo. I duchovní život člověka a stejně tak život církve je komplexní. Ne nadarmo svatý Pavel přirovnává církev k tělu. Patří tam i bolavé zuby, dioptrické oko, ucho s náušnicí, velké břicho.

My bychom neustále chtěli mít vše zaškutkované a v konfekčních velikostech. Říkám tomu „syndrom čistého stolu“. To patří sem, to zase tam, tohle ponecháme, toto vyhodíme. To je ale falešná představa. Takový život není. Přináší stále nové výzvy, s nimiž si nevíme rady.

Jako představený redemptoristů a prezident Arcidiecézní charity Praha jsi dost cestoval. Můžeš se ve zkratce podělit o postřehy ke spiritualitě z svých cest? Byl jsi několikrát i v Ugandě...

Afrika, to je zcela jiný svět. Zajímavé je, že jsem tam nikdy neměl příliš strach, i když o napjaté situace nebyla nouze: vojáci nás vyhnali z auta, v hotelu se střelelo, naše letadlo rolovalo na ranvej a my ještě neměli letenky, a podobně.

Tamější obyvatelé jsou vlastně velké důvěřivé děti, někdy jsou však velmi mazaní, zvláště pokud jde o schopnost získávat prostředky. A neschopnost je často kryta nadměrnou byrokracií. Velkým problémem je tam vzdělání. Zatímco rodiče žili primitivně v přírodě, děti se rázem ocitly ve velkoměstě. Právě vlivem nedostatečného, přesněji řečeno téměř nulového vzdělání, dochází k naprostým paradoxům. Například mobilním telefonem tam lidé volají ne proto, že by něco potřebovali, ale proto, že ho mají. A takto přistupují k různým životním situacím. Je to daň za kolonizaci uspěchaný import euroamerické kultury.

Víra je tam mnohem samozřejmější. Peníze méně běžné. A tak při obětování často nesou věci, které potřebují k dennímu životu: zvířata, třtinu. Věci, které pro ně mají větší cenu než peníze. Člověk si tam uvědomí, že chléb je Boží dar. Že obilí je věc, za níž bychom měli Bohu děkovat, a ne s ním topit. Poznáte tam také jisté projevy zvrhlosti naší civilizace.

Z cest se vždy člověk nakonec vrací domů. Na Svaté Hoře jsi byl doma největší část svého aktivního kněžského života. Co bys jí popřál do budoucna?

Svatou Horu mám rád, dal jsem jí kus života a ona dávala život mně. Přál bych si, aby byla stále otevřenou náručí pro všechny poutníky i jiné příchozí. Aby všichni lidé zde našli domov a zakusili spočinutí. Vždyť takové má poutní místo být – obrazem nebeské brány vedoucí do svatého města Jeruzaléma...

S P. Stanislavem Příbylem, CSsR hovořil Pavel Šmolík.

Zprávy

ze Svaté Hory

- Ve středu 2. prosince se mši svatou v 17.00 hodin rozloučil se Svatou Horou P. Roman Janáč. Jeho novým působištěm je Frýdek-Místek, kde je rovněž klášter redemptoristů.
- O sobotách 5., 12. a 19. prosince a na Štědrý den v 6.00 hodin se konaly pravidelné ranní rořátní mše s již tradičním následným občerstvením ve farním sále.
- V pátek 18. prosince v 16.00 hodin byla vernisáž zahájena Výstava betlémů spolku Příbramských betlémářů. Výstava probíhala v Mníšecké kapli do 3. ledna a v prostorách Svatohorského poutního muzea do 2. února.
- V sobotu 19. prosince se uskutečnila Adventní duchovní obnova, kterou vedl P. Miloš Szabo. Obnova začala katechezí v 9.00 hodin. Následovala adorace s možností přijetí svátosti smíření. V 11.00 hodin sloužil P. Szabo mši svatou. Program uzavřel krátký varhanní koncert adventní hudby.
- V neděli 20. prosince sehrál Divadelní spolek Skalka v prostorách Svaté Hory vánoční představení.
- V úterý 22. prosince v 18.00 hodin bylo na Svatou Horu přineseno Betlémské světlo. Následoval kulturní a hudební program příbramských skautů.
- Rořátní mši svatou ve čtvrtek 24. prosince v 6.00 hodin sloužil provinciál redemptoristů, bývalý svatohorský farář P. Stanislav Příbyl.
- Půlnoční mše svatá ze slavnosti Narození Páně se konala ve čtvrtek 24. prosince v 16.00 hodin. Mši svatou celebroul P. Josef Michalčík, svatohorský administrátor. Při mši svaté zazněla Missa pastoralis Jakuba Jana Ryby v podání Svatohorského chrámového sboru a komorního orchestru. Sólový klarinetový part přednesl svatohorský ministrant a člen Příbramské filharmonie Luboš Ježek.
- Mše svatá o Božím hodu vánočním v pátek 25. prosince byly pravidelné. Slavnost Kristova narození byla zakončena v 16.15 hodin zpívanými nešporami.
- V sobotu 26. prosince na svátek sv. Štěpána se v 16.30 hodin uskutečnil tradiční Vánoční koncert Svatohorského chrámového sboru. Bazilika byla zcela zaplněna posluchači.
- Ve čtvrtek 31. prosince byla, kromě obvyklých bohoslužeb v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin, sloužena ve 22.30 hodin mše svatá na závěr občanského roku, které předsedal P. Anton Verbovský. Po bohoslužbě byla promítnuta prezentace shrnující události na Svaté Hoře v roce 2009. Slovem ji doprovodil P. Josef Michalčík. Následoval zpěv české státní hymny a poté na Svatohorském náměstí novoroční přípitek a krátký ohňostroj. Více na jiném místě časopisu.
- Ve dnech 2.-4. ledna se dvacetičlenná skupina svatohorských ministrantů a mladých účastníků Winter Festivalu Bodenmais 2010. Více na jiném místě časopisu.
- Ve středu 6. ledna o slavnosti Zjevení Páně se v Příbrami konal každoroční Tříkrálový průvod s živými velbloudy. Úvodní slovo pronesl příbramský farář P. Jindřich Krink. V 18.00 hodin proběhl ve svatohorské bazilice Tříkrálový koncert Svatohorského chrámového sboru za doprovodu komorního orchestru.
- V sobotu 9. ledna proběhly na Svaté Hoře první Zpívané latinské chorální nešpory. I přes velmi silné sněžení dorazili skalní zájemci a liturgie byla opravdu nevšedním zážitkem. Další nešpory v latinském jazyce proběhnou opět druhou sobotu v měsíci, 13. února v 18.00 hodin.
- V pondělí 18. ledna byla zahájena veřejná sbírka na stavbu velkých varhan na Svaté Hoře. V roce 2010 budou na tento účel proinvestovány asi 3 miliony korun. Více na jiném místě časopisu.
- Ve čtvrtek 21. ledna byla spuštěna nová sekce internetových stránek Svaté Hory, která podrobně a aktuálně pojednává o stavbě velkých varhan na Svaté Hoře, o již postavených chórových varhanách a o realizátoru projektu Matici Svatohorské. Naleznete ji na adrese www.svata-hora.cz/varhany. Více na jiném místě časopisu.
- Ve čtvrtek 21. ledna jsme oslavili 105. výročí povýšení Svaté Hory na papežskou baziliku minor. Tento den bylo možné získat plnomocné odpustky.

Opravy na Svaté Hoře

■ V průběhu zimních měsíců je třeba pečovat zejména o **přístupnost poutního místa** (pluhování sněhu především na přístupových cestách a parkovací ploše u Exercičního domu), o níž se musí Svatá Hora starat z části i na vlastní náklady.

■ V předsíni baziliky stojící **skříňka na zpěvníky**, která byla poničena neodbornou manipulací, byla zdarma opravena laskavou péčí truhlářství Jiří & Václav Hlavín z Tušovic. Od prvního lednového týdne tak může opět plnit svoji funkci.

■ Na začátku měsíce února bylo předáno do opravy **jedno ze svatohorských harmonií**. Harmonium je hudební dechový klávesový nástroj, který se při liturgii hojně používal zejména na přelomu 19. a 20. století. V případě svatohorského harmonia se jedná se o zajímavý prvorepublikový nástroj, dokonce s pedálem, který postavila v roce 1932 firma Tuček z Kutné Hory. Nástroj bude odborně restaurován a doplněn ventilátorem. Rekonstrukce v ceně asi 20 tisíc korun bude financována z daru anonymního dobrodince.

■ Pokračují přípravy rozsáhlých rekonstrukcí svatohorského areálu. V pondělí 26. října 2009 jsme předali veškerou dokumentaci a potřebné doklady k žádosti o **grant na vybudování muzea na Svaté Hoře a nutnou rekonstrukci Exercičního domu** v rámci projektu IOP. Tato rekonstrukce souvisí s projektem „Kláštery – centra kultury a vzdělanosti pro 3. tisíciletí“.

V případě Svaté Hory jde konkrétně o realizaci náročného projektu rozšíření stávajících a vybudování nových prostor pro potřeby Svatohorského poutního muzea. Především se jedná o rekonstrukci a zpřístupnění suterénu severního ambitu, kde se v současné době nalézá požární nádrž. Tu je třeba v souvislosti se stavebními změnami nahradit plně funkčním požárním vodovodem, který je rovněž součástí projektu. Dále se počítá s adaptací přízemních prostor proboštství a nutnými úpravami přístupových cest tak, aby došlo jak z hlediska bezpečnosti, tak i jistého pracovního komfortu k oddělení prostorů pro veřejnost a prostorů pro zaměstnance. Rekonstruované prostory pod ambitem jsou zamýšleny pro rozšíření expozice. Přízemní prostory rezidence pak budou sloužit dílem jako součást expozice, dále pak jako multifunkční prostory a konečně jako depozitář a zázemí muzea. Součástí projektu je též vytvoření a vybavení multimediální přednáškové místnosti pro potřeby pastorace.

Prosíme Vás o finanční pomoc s provozem Vašeho poutního místa. Dary jsou jediným zdrojem finančních příjmů pro tyto potřeby. Rovněž doufáme ve Vaši modlitbu za zdárný průběh grantového řízení, abychom mohli výše uvedené plány uskutečnit.

Konto na běžné opravy je: 35-520395309/0800, konto pro potřeby provozu Svaté Hory je: 520395309/0800, u ČS Příbram. Lze přispívat i prostřednictvím platební karty přes portál www.svata-hora.cz.

P. Josef Michalčík, CSsR

Omluva dárcům

Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře se velmi omlouvá všem dárcům, kteří Svatou Horu finančně podpořili prostřednictvím složenky v měsících červen – prosinec 2009. V důsledku ztráty funkčnosti softwaru, který zajišťuje přenos údajů o dárcích od České pošty, nebylo možné jim zaslat poděkování za dar.

Vzhledem k tomu, že se uvedený problém týká osobních dat, vyžadovalo jeho vyřešení velmi dlouhou dobu. Od ledna 2010 je již závada odstraněna a ze strany Svaté Hory můžeme přislíbit snahu o doručení všech neodeslaných poděkování. Ještě jednou se omlouváme a děkujeme za pochopení.

P. Anton Verbovský, CSsR

Svatá Hora

roku 2009 v číslech a datech

V následujícím přehledu přinášíme některá vybraná data z prezentace o dění na Svaté Hoře a nabídce služeb pro poutníky a turisty. Tato prezentace byla promítnuta 31. prosince 2009 po mši svaté sloužené na závěr občanského roku. Prezentace je rovněž k dispozici v elektronické podobě na internetových stránkách Svaté Hory www.svata-hora.cz.

Personál

9 kněží,
z toho 1 vietnamský kněz a 1 vojenský kaplan
Kromě Svaté Hory spravujeme tyto kostely:

- » Obořiště
- » Třebosko (českobudějovická diecéze)
- » Praha - Malá Strana

Pracuje u nás celkem 17 osob, z toho:

- » kuchyně - 3 osoby
- » údržba - 4 osoby
- » kostelníci - 3 osoby
- » varhaník
- » Exerciční dům - 3 osoby
- » správa výpočetní techniky
- » účtárna
- » požární ochrana

Křty v roce 2009

Bylo pokřtěno 57 dětí,
nebyli pokřtěni žádní dospělí.

Nejčastější jména:

- » Marie - 7x
- » Anna - 5x
- » Jakub - 4x
- » Jan, Kateřina, Natálie - 2x

Svatby a další svátosti

Svatost manželství přijalo letos 12 párů.

Svatost birmování bude udělována až v roce 2010.

O počtu zpovědí nemáme přehled.

Bylo podáno asi 30.000 svatých přijímání.

Poutníci a turisté

V roce 2009 navštívilo Svatou Horu
97 poutních výprav, z toho

- » 50 z České republiky
- » 27 z Německa
- » 8 z Itálie
- » 3 z Polska
- » 2 z Francie, Filipín, Libanonu, Panamy
- » 1 ze Španělska a další.

Svatohorské poutní muzeum

Počty předem objednaných prohlídek:

- » Česká republika - 65
- » Německo a Rakousko - 44
- » Rusko - 10
- » Polsko - 7
- » Slovensko - 5
- » Velká Británie - 5
- » Francie - 3
- » Dánsko - 2
- » Libanon - 2
- » Itálie - 2
- » Nizozemí - 2
- » Panama - 1
- » Filipíny - 1

Celkem bylo prodáno 7150 vstupenek.

Novinky v nabídce Muzea

- » automat s pamětními mincemi
- » ražba mince při příležitosti papežské návštěvy
- » speciální výstava s tematikou vysídlenců z italského Valle di Ledro za 1. světové války

Exerciční dům

V roce 2009 bylo v Exercičním domě ubytováno 78 skupin, ponejvíce účastníků exercicií.

Farnost Svatá Hora pořádala 20 kurzů.

Nově proběhly také dva kurzy Liturgické varhanní hry, které vedl svatohorský regenschori Pavel Šmolík.

V domě bylo ubytováno celkem asi 1600 osob.

Časopis Svatá Hora

Vychází 6x do roka.

Náklad je 4000 výtisků.

2034 odběratelů z celé Evropy odebírá pravidelně 3592 výtisků.

Internetové stránky

- » pravidelné aktuality a články
- » aktuální kalendář akcí
- » „internetová televize“ umožňující sledování bohoslužeb prostřednictvím internetu

Granty a dotace

- » pokračování opravy studánky
- » podpora koncertů duchovní hudby - Město Příbram a Středočeský kraj - 35.000 Kč
- » další etapa vybudování kamerového systému - Ministerstvo kultury - 250.000 Kč
- » žádost o grant EU PZAD na generální rekonstrukci exteriéru (projekt „Kláštery - centra kultury a vzdělanosti pro 3. tisíciletí“) - 104.600.000 Kč

Opravy v roce 2009

- » revize střech po jarní vichřici
- » nový číselník v bazilice (pořídila Matice Svatohorská)
- » rozšíření kamerového systému
- » běžné provozní opravy

Události

- » 1. ledna - P. Josef Michalčík ustanoven administrátorem farnosti
- » 6. ledna - Jízda tří králů
- » 6. ledna - Rozloučení P. Stanislava Přibyla
- » 3. února - KFOR na Svaté Hoře
- » 28. února - Diamantová svatba manželů Fousových
- » 12. a 19. března - Koncerty Jaroslava Tůmy v tzv. „biskupském pokoji“
- » 4. dubna - Postní duchovní obnova, vedl P. Jan Kotas
- » 9.-11. dubna - Velikonoční triduum
- » 10. dubna - Velký pátek, premiéra Janových pašijí Radka Rejška
- » 9. května - Arcidiecézní pouť za duchovní povolání
- » 30. května - Pouť a Výroční schůze Matice Svatohorské
- » 6. června - Pouť rodin pražské arcidiecéze
- » 5.-7. června - Cyklopouť „Příbram - Bodenmais“
- » 14. června - Oslava Božího těla
- » 21. června - Korunovace, požehnání pomníku vysídlencům z Valle di Ledro. Hlavní mši svatou celebrou apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Diego Causero.
- » 1. července - jmenování noví farní vikáři P. Anton Verbovský a P. Zdeněk Šilhánek
- » 15. a 16. srpna - Poutní slavnost, hlavní nedělní mši svatou celebrou generální vikář pražské arcidiecéze Mons. Michael Slavík.
- » 5. září - Pouť bývalých Svatohorských ministrantů
- » 19. září - Příbramská svatohorská šalmaj
- » 26.-28. září - Návštěva papeže Benedikta XVI. v České republice
- » 11. října - Koncert na dvoje varhany v podání manželů Šmolíkových
- » 29. listopadu - Změna pořadu bohoslužeb
- » 2. prosince - Rozloučení P. Romana Janáče
- » 19. prosince - Adventní duchovní obnova, vedl P. Miloš Szabo.

P. Josef Michalčík, CSsR a Pavel Šmolík

Přinášíme opět aktuální informace o stavbě nových velkých varhan pro Svatou Horu. Aby velké varhany mohly být v následujících několika letech dostavěny, je nutné každoročně shromáždit alespoň 3.000.000 Kč. Za tímto účelem byla zřízena veřejná sbírka a také vznikly nové internetové stránky o tomto projektu, kde se dozvíte podrobné informace o průběhu stavby. Některé z nich přinášíme v následující čtyřstraně.

Nové internetové stránky

Dne 21. ledna 2010 došlo ke zprovoznění nových internetových stránek o stavbě velkých varhan pro svatohorskou baziliku www.svata-hora.cz/varhany.

Kromě informací o důvodech stavby velkých varhan, podrobnostech o projektu a aktuálních informacích o stavbě zde naleznete i stránky věnující se projektu a průběhu stavby chórových varhan a jejich současnému využití. Stránky obsahují přehled akcí, při nichž jsou chórové varhany využívány: bohoslužby, koncerty a další akce. Výčet je doplněn množstvím zvukových ukázek.

Dále se zde můžete informovat o vývoji varhan v historii. Pro každé stylové období je jako příklad uvedeno vyobrazení i zvuková ukázka konkrétního nástroje. K dispozici jsou rovněž informace o vnitřním uspořádání varhan obecně.

Samostatná kapitola je věnována varhanářské dílně Vladimíra Šlajcha, která je místem stavby obou nástrojů. V tomto oddíle internetových stránek naleznete rozhovory s varhanářem v tištěných i zvukových médiích. V rubrice „*Pohled do varhanářské dílny*“ jsou k dispozici zajímavé videonahrávky.

Velmi podstatnou součástí nových stránek je položka „*Jak můžete přispět*“ na stavbu velkých varhan, nabízející široké spektrum možností podpory stavby velkých varhan.

Součástí zmíněných internetových stránek je i bohatá samostatná fotogalerie, nabídka souborů ke stažení a seznam souvisejících odkazů.

Realizátorem stavby velkých varhan je Matice Svatohorská. O její historii i současnosti jsou na nových internetových stránkách k dispozici rozsáhlá pojednání, která jsou mimo

jiné doplněna unikátními fotografiemi z meziválečného období i fotografiemi ze současnosti.

Internetová adresa těchto stránek je:

www.svata-hora.cz/varhany

Odkaz na stránky o stavbě nových varhan naleznete rovněž v levém menu hlavního internetového portálu Svaté Hory.

Na tvorbě nových internetových stránek se především podíleli Miroslav Zelenka a Pavel Šmolík, svatohorský regenschori. Za jejich nemalé úsilí jim velice děkujeme.

Veřejná sbírka na podporu stavby nových velkých varhan

Za účelem shromáždění potřebných finančních prostředků na stavbu velkých varhan na Svaté Hoře koná občanské sdružení Matice Svatohorská, Svatá Hora 591, 261 80 Příbram, IČ: 70829071, veřejnou sbírku. Tato sbírka byla oznámena Krajskému úřadu Středočeského kraje 15. prosince 2009.

Jak můžete přispět dlouhodobě?

Trvalým příkazem

Dlouhodobým typem daru je dobrovolný závazek darovat v měsíčních intervalech konstantní částku 500 Kč a vyšší formou trvalého příkazu po dobu nejméně jednoho roku. Dárce v tomto případě vyplní Darovací listinu a zřídí na svém bankovním účtu trvalý příkaz ve prospěch konta „varhany“ Matice Svatohorské číslo: 050016-0523967309/0800. Darovací listina Vám bude na vyžádání zaslána.

Jak můžete přispět jednorázově?

Přímým darem v hotovosti

V případě Vaší přítomnosti na Svaté Hoře je možné Váš finanční dar na stavbu velkých varhan složit v sakristii baziliky, případně ve farní kanceláři. Rovněž je možné využít kasičky u informační nástěnky Matice Svatohorské ve svatohorském ambitu.

Složenkou

Složenky s předvyplněnými údaji pro dary na velké varhany jsou k dispozici v sakristii svatohorské baziliky a ve Svatohorském poutním muzeu. Samozřejmě je možné přispět i pomocí jinde získané složenkou typu A, do níž sám dárce vyplní příslušné údaje. Složenky jsou rovněž v pravidelných intervalech vkládány do časopisu Svatá Hora.

Bankovním převodem

Lze také přispívat převodem na bankovní účet Matice Svatohorské, který je určen pro potřeby stavby velkých varhan, číslo: 050016-0523967309/0800.

Zakoupením medaile

Na stavbu velkých varhan můžete přispět zakoupením bronzové medaile za 1000 Kč. Z této částky je 650 Kč určeno na stavbu velkých varhan. V současné době se připravuje ražba nových medailí s motivem nových velkých varhan. Po jejich zhotovení, o kterém Vás budeme informovat, budou k dostání v Prodejně knih a poutního zboží na Svaté Hoře nebo ve svatohorském internetovém obchodu: <http://shop.svata-hora.cz>.

Registrace dárců

Aby dárce mohl být registrován, musí svůj dar složit některým ze způsobů, který umožňuje jeho identifikaci. Proto Vás prosíme, abyste v případě využití bankovního převodu nebo trvalého příkazu vždy v poznámce uváděli své jméno a kontakt na Vás. Pokud ne-souhlasíte se zveřejněním Vašeho jména v seznamu dárců, prosíme, abyste toto rovněž výslovně uváděli. Registrováni budou dárce, jejichž dar bude vyšší než 499 Kč ročně. Jména registrovaných dárců, pokud bude příslušný dárce souhlasit, budou zveřejněna

na internetových stránkách Svaté Hory, v časopise Svatá Hora a na informační nástěnce ve svatohorském ambitu.

Odměny dárcům

Dárci částky převyšující

- 10.000 Kč budou uvedeni v seznamu dárců ve skříni nových velkých varhan,
 - 50.000 Kč obdrží stříbrnou medaili s motivem stavby nových varhan,
 - 100.000 Kč dostanou při pozeňání nového nástroje prospektovou píšťalu.
- Poděkování a odměny dárcům budou předány vždy v rámci Výroční schůze Matice Svatohorské, tedy každý rok poslední sobotu v květnu, letos 29. května 2010.

Potvrzení o daru

Na Vaši žádost Vám na konci zúčtovacího období zašleme Potvrzení o celkové výši daru pro potřeby daňového přiznání.

Daňové zvýhodnění

Váš dar je odečitatelný ze základu pro výpočet daně z příjmů fyzických a právnických osob (pro fyzické osoby se jedná o součet všech Vašich darů za rok vyšší než 1000 Kč, pro právnické osoby vyšší než 2000 Kč ročně).

Rozpočet velkých varhan

V následujícím přehledu přinášíme pouze zjednodušený rozpočet na stavbu velkých varhan. Pro zájemce o přesnější rozvržení nákladů je na internetových stránkách www.svata-hora.cz/varhany k dispozici podrobný rozpočet.

Rámcový rozpočet

• varhanní skříň	3.338.400 Kč
• hrací stůl	916.660 Kč
• traktura	1.440.394 Kč
• vzdušnice	2.361.560 Kč
• píšťaly	2.184.600 Kč
• vzduchotechnika	479.340 Kč
• montáž v dílně	1.320.000 Kč
• celkem bez DPH	12.040.954 Kč
• celkem s DPH (19%)	14.328.735 Kč
• související zednické, elektroinstalační a statické úpravy (včetně DPH 20%)	600.000 Kč
• konečná cena	14.928.735 Kč

Vykonané práce

- pořízení píšťal čtyř jazykových rejstříků (Trompeta, Vox humana, Hoboj, Pozoun), celkem 192 píšťal za 425.000 Kč
- zakoupení dřeva za 400.000 Kč
- zhotoveny všechny dřevěné píšťaly nástroje (pedálové rejstříky Subbas, Octavbas, manuálové hlasy Copula, Portunál a basové oktávy některých dalších hlasů), celkem 180 píšťal za 510.000 Kč
- vyrobena i nejhlubší a největší píšťala budoucího nástroje – tón C1 rejstříku Subbas 16' o délce cca 280 cm
- realizace kompletního zaměření nástroje na kůru svatohorské baziliky a zhotovení kompletní projektové dokumentace za cca 200.000 Kč

- 5. ledna 2010 zahájeny přípravné práce na stavbě varhanní skříně, traktury, vzdušnic a hracího stolu: pořízení přířezů, které budou ponechány zraní, a detailní dopracování dokumentace příslušných dílů

- celkem cca 1.600.000 Kč

Předpokládané výdaje pro rok 2010

Vzhledem k tomu, že byly již provedeny všechny práce, které lze uskutečňovat po částech, v závislosti na dostupných finančních prostředcích, je nyní pro další postup stavby varhan nezbytné zhotovit hlavní varhanní skříň. Pro rok 2010 je tedy naplánována kompletní výroba hlavní skříně bez polychromie a zlacení, výroba součástí traktury a vzdušnic. Celková suma vynaložená na tyto práce v roce 2010 bude činit 3.000.000 Kč.

Prosíme Vás o dar na stavbu nových varhan pro Vaše poutní místo.

Za Vaši štědrost a přízeň Vám srdečně děkujeme.

Na dobrodince Svaté Hory je denně pamatováno v modlitbách a každý pátek v 7.00 hodin je za ně v bazilice sloužena mše svatá.

Winter Festival Bodenmais 2010

Česko-německý zimní festival v Bavorsku

Svatohorští ministranti a mladí z Příbrami navštívili ve dnech 2.-4. ledna 2010 bavorský Bodenmais a společně vstoupili do nového roku v rámci Winter Festivalu Bodenmais 2010 s cílem napomoci „česko-německému porozumění“ v roce, kdy budou probíhat zimní olympijské hry. A právě na olympijských ideálech, tedy nejen na výkonech, soutěživosti, ale také na porozumění, toleranci a fair-play, bylo založené společné sportovní zápolení nejen v lyžařských disciplínách.

Součástí Winter Festivalu Bodenmais 2010 byl také bohatý doprovodný kulturní program, který zahrnoval společný tříkrálový průvod, vánoční varhanní koncert v podání Miloslavy Šmolíkové nebo otevření festivalového stánku prezentujícího nejen Svatou Horu, ale i další krásná místa naší vlasti.

Již od 17. století putovali poutníci z Bodenmais a okolí do Příbrami na Svatou Horu, a tak se tomu děje i dnes. „Tento festival mladých rozvíjí tuto evropskou tradici setkávání lidí z různých poutních míst,“ přiblížil setkání jáhen z Bodenmais Sepp Schlecht.

Brzy z rána 2. ledna se účastníci vydali na společnou cestu do bavorského městečka Bodenmais, které leží nedaleko českých hranic, 20 km od Železné Rudy. Před odjezdem na tento „Zimní festival mladých“ přišel účastníky pozdravit také provinciál redemptoristů P. Stanislav Příbyl a správce Svaté Hory P. Josef Michalčík, který dostal od organizátorů jako dárek symbolické startovní číslo „1905“, a to na památku udělení titulu „bazilika“ poutnímu kostelu na Svaté Hoře v roce 1905 papežem Piem X. Tímto titulem papež výjimečně povyšuje či vyznamenává nejslavnější chrám.

„Většina účastníků se již v minulosti zúčastnila různých evropských projektů jako Cyklopouť Příbram - Bodenmais, která proběhla v červnu roku 2009, nebo charitativní běh Run for transplant v rámci Pražského mezinárodního maratonu,“ doplnil koordinátor akce Josef Hovorka.

Po příjezdu do Bodenmais proběhlo seznámení s místními mladými ve Farním centru, kde všichni společně trávili většinu času. Poté se účastníci přesunuli na náměstí, kde proběhlo slavnostní zahájení i za účasti starosty Bodenmais Michaela Adama a místního faráře Josefa Schmaderera. Michael Adam všechny srdečně pozdravil v českém jazyce a zavzpomínal na společné česko-německé soutěže v dobách studia na gymnáziu v Zwieselu.

Po tomto zahájení se vydali účastníci do skláren JOSKA Bodenmais, kde proběhla krátká prohlídka „skleněného světa“. Všichni obdivovali skleněné poháry z významných sportovních akcí, ozdoby a vázy nejrůznějších barev, které dokáží zdejší skláři již po staletí vyrábět. Každý si poté pod dohledem a za pomoci místních sklářů mohl také vyrobit originální skleněnou ozdobu.

V podvečer již následovaly zimní soutěže v házení koulí na přesnost a ve stavbě sněhuláka, kdy hustě padající sněh dělал oběma týmům neustále problémy. První den zakončil vánoční varhanní koncert svatohorské varhannice Miloslavy Šmolíkové v místním kostele Nanebevzetí Panny Marie. Po varhanní hudbě sportovci před více než stovkou posluchačů ještě společně zazpívali píseň „My tři králové jdeme k vám“ a také zazněla v němčině „Tichá noc“, která sklídila obrovský aplaus. Po koncertu měli všichni možnost vystoupit do věže, kde je upevněno šest zvonů, a prohlédnout si z oratoře interiér tohoto krásného barokního kostela.

Druhý den ráno následovala ve farním chrámu nedělní česko-německá mše. Mše byla spjata s vysláním tří králů. Motto Tříkrálové sbírky pro tento rok v Německu bylo: „Mladí nacházejí nové cesty.“ Každý si tak mohl uvědomit, že ne všechny děti prožívají šťastné dětství a mnohdy musí absolvovat daleké cesty ať už do školy, nebo třeba pro vodu, jako v Senegal, a sport a hry pro ně mnohdy bývají jedinou možností, jak nevnímat tíživou životní realitu. Zároveň jsou to právě děti a mladí, kteří k sobě přes nejrůznější obtíže, překážky a rozdílnosti nalézají nové cesty, cesty přátelství a porozumění. Stávají se tak vzorem pro „svět dospělých“.

Po společném obědě se již všichni připravovali na závody v běhu na lyžích, kdy každý měl možnost poměřit síly i se starostou Bodenmais Michaelem Adamem, který se postavil také do stopy. I přes mrazivé počasí se všichni povzbuzovali zcela v duchu fair-play. V dalších soutěžích, především ve sjezdu v blízkosti hory Silberberg, měli více sil zejména domácí. Legerace si všichni užili i při sjiždění hory na sánkách.

Na Velkém Javoru - rozloučení s Winter Festivalem Bodenmais 2010

Při večerním vyhlášení vítězů převzal kapitán českého týmu Jakub Kott skleněný pohár na připomínku tohoto Winter Festivalu. Ewald Bachl, hlavní organizátor lyžařského klání, zároveň vyzdvihl olympijské motto: „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se,“ kterého se všichni po celou dobu soutěží drželi.

A to už nadešel poslední den festivalu, kdy se za slunečného počasí sportovci vydali v kostýmech tří králů na průvod městem Bodenmais a měli tak

možnost společně navštívit domácnosti a potěšit třeba i starší lidi společným novoročním pozdravem.

„Sternsinger“, jak se říká v Německu třem králům, se u našich západních sousedů těší velké oblibě. Každoročně si na ně najde čas i sama kancléřka Angela Merkelová, která je přijímá ve své rezidenci v Berlíně. A právě této pocty se dostalo v minulém roce mladým z Bodenmaisu.

Po tříkrálovém průvodu následovaly krátké závody ve sjezdu a také projížďka s lyžařským instruktorem na Velkém Javoru (Großer Arber), kde v minulosti závodila i Šárka Záhrobská. Po skončení závodu nadešel čas loučení: „Bylo to opravdu skvělé! Už se těšíme na další setkání třeba v Příbrami, na Svaté Hoře,“ poznamenali Vojta a Petr Kaněrovi.

„Chci upřímně poděkovat všem, kteří se na tomto Winter Festivalu podíleli, především pro mladé to byly jedinečné dny a mám radost z naší vzájemné spolupráce,“ loučil se Friedrich Adam.

Poutníci z Bodenmaisu se opět chystají na cyklopuť na Svatou Horu o slavnosti Korunovace 12.-13. června 2010, kdy z Blatné pojedou i za doprovodu českého pelotonu.

Josef Hovorka

6x o vnějších aspektech slavení liturgie

Zastavení první: aktivita

Jedním ze základních požadavků konstitucí II. vatikánského koncilu ohledně slavení liturgie za účasti lidu je požadavek na aktivní zapojení se („actuosa participatio“) do liturgie všech, kteří liturgii slaví. Příklad latinského originálu „actuosa“ do národních jazyků již vyvolal mnoho sporů. Slovo „actuosa“ totiž nevyjadřuje pouze konání ve fyzickém slova smyslu, naznačuje rovněž plné a opravdové účastnění se ve smyslu vnitřního souznění a ztotožnění se se slaveným mystériem.

Pro příklad, jak bychom mohli pochopit svou „aktivní“ účast v liturgii, nám může posloužit prostý dvojverš nejkratšího z žalmů, recitovaný nebo zpíváný při modlitbě nešpor:

*Chvalte Hospodina, všechny národy, * všichni lidé, chvalte ho zpěvem, neboť se nad námi klene jeho milosrdenství. * Hospodinova věrnost je věčná!*
(Žl 117)

Přednes žalmu je následující: první verš zpívá polovina shromáždění, přičemž uprostřed verše v místě označeném hvězdičkou nastane chvíle ticha. Následuje druhý verš, který zpívá druhá polovina shromáždění, zatímco první polovina v tichu naslouchá. V těchto dvou žalmových verších jsou obsaženy všechny tři základní způsoby „aktivní“ účasti na slavení liturgie, totiž: modlitba / zpěv, ticho, naslouchání.

Ke každé liturgii bychom tedy měli přistupovat s tím, že je třeba poskytnout prostor všem třem zmíněným složkám. Pokud se máme modlit společně a hlasitě, činit tak. Pokud máme naslouchat modlitbě kněze, například v průběhu eucharistické modlitby či po proměňování, naslouchat skutečně v tichu, bez septavého spolurecitování textů, které jsou určeny pouze knězi. Je-li nám dána chvíle k tiché modlitbě, například po homilii nebo po přijímání, využít ji ke skutečně aktivní rozmluvě s Pánem, avšak beze slov, jen v duchu. Pokud však je jako dík za přijatou eucharistii určen zpěv písně, je třeba se ho účastnit. Pro tichou modlitbu díků máme dostatečný prostor i po konci mešní liturgie.

Je však nutné dodat, že každý z nás se v konkrétním okamžiku nalézá v individuální situaci. A tak je pochopitelné, že ne vždy a ne každý může být schopný výše uvedeného ideálního účastnění se liturgie. Ostatně veškeré liturgické předpisy vznikly jistě proto, aby napomáhaly k niternému slavení liturgie. Avšak tak, jako striktní uplatňování liturgických předpisů, není správné ani přílišné sebeomlouvání se při jejich nedodržování. I v tomto případě.

Pavel Šmolík

Reminiscence na vzácného člověka

P. František Panuška, CSsR byl v druhé polovině padesátých let minulého století rektorem kněžského semináře v Litoměřicích a zároveň proděkanem fakulty. Bylo by neodpuštělnou mezerou ve vzpomínkách na padesátá léta přejít jeho památku mlčením. Narodil se 15. listopadu 1909 v Prostějově, ordinován byl 29. června 1933. Nejprve působil jako profesor na řádovém učilišti redemptoristů v Obořišti a jako redaktor časopisu Věstník sv. Josefa. V osudném roce 1950 působil krátce na Svaté Hoře. V dubnu toho roku došlo k záboru klášterů a řeholníci byli soustředěni v centralizačních táborech. Odtud byl povolán jako pedagog do semináře v Litoměřicích, kde vyučoval filozofii a morálku. V letech 1950 až 1955 zastával úřad rektora semináře, který velmi dobře vedl. Seminář měl jeho zásluhou vynikajícího ducha.

P. Panuška byl silnou osobností, byl naprosto nezištně oddaný Boží věci, v politicky velice exponované době nápadný programovou apolitičností. Měl zásadu: může-li kněz i v nepříznivé situaci přijmout nabídku služby, aniž by se kompromitoval, měl by to udělat.

V roce 1959 se těžce rozemohl, choroba ho načas vyřadila z činnosti, ale pak se na fakultu vrátil. Nebylo mu však umožněno ujmout se znovu úřadu rektora semináře.

Na samém počátku šedesátých let byl obviněn státními úřady ze špatných postojů vůči režimu. Musel odejít z fakulty a byl vykázán do Kadaně, kde pečoval o řeholní sestry.

Po událostech v roce 1968 se mohl znovu vrátit na fakultu jako vyučující. Později jako penzista vypomáhal v duchovní správě v Praze, v neposlední řadě jako obětavý zpovědník, a to u svatého Ignáce, u svatého Kříže a na Pankráci.

V pokročilém věku, když po roce 1989 byly obnoveny kláštery, prožil zbytek života na Svaté Hoře se svými spolubratry. Zemřel 11. prosince 1992 a je pochován na příbramském hřbitově v řádovém hrobě.

Panuška byl dobrým neoscholastickým teologem a psychologem. Tradovalo se, že když kdysi obhajoval svou disertaci o eucharistii u vynikajícího dogmatika Vojtěcha Šandy, při obhajobě mu tento jinak náročný profesor blahopřál s tím, že ho svým dogmatickým řešením eucharistie překonal.

Svým studentům dobře rozuměl, zejména ve věci jejich kněžského povolání. Byl mezi nimi velmi oblíben, pro svou lásku jak k věci, tak i k nim. Nejen jeho duchovní promluvy, ale i přednášky na fakultě měly přesvědčivý náboj. Byl věrně oddán církvi a vše řešil v ryze katolickém duchu. Pokud se setkal s posluchači bohosloví, kteří pro svůj životní styl nebo názory na katolickou fakultu a do semináře nepatřili, udělal vše pro jejich vyloučení.

Většina bývalých studentů a seminaristů na něj vzpomíná s láskou a vděčností.

Při jeho pohřbu nad jeho hrobem prohlásil jeho žák a představitel bohoslovecké fakulty ThDr. Jiří Skoblík, že P. Panuškově se v tak těžké době podařil zázrak církevního školství. Tento můj spolubratr mi byl vydatně nápomocen při psaní tohoto článku a dodal mi i řadu materiálů.

Kromě toho zaslali některé své vzpomínky i jiní spolužáci. Například profesor Václav Wolf jej řadí k odborníkům, kteří teologii skutečně rozuměli. P. František Skřivánek mu vděčí za to, že jej naučil kriticky myslet, a P. Josef Šindar vděčně oceňuje, kolika tlakům byl náš otec rektor v tehdejší době vystaven a do kolika různých ohňů musel strkat ruku. P. Edmund Kempný vzpomíná, že P. Panuška měl na zřeteli i zdraví svých svěřenců, proto reagoval na to, když někdo nešel na povinnou vycházku. Pokud jde o mne, mohu se jen připojit ke všem těmto vzpomínkám a snad jenom dodat, že v době nuceného pobytu P. Panušky v Kadaně jsem v témže městě vykonával prezenční vojenskou službu a se svým bývalým rektorem jsem se setkával na nedělních vycházkách. Vždy mi vyprávěl, o čem v neděli sestrám kázal, a já jsem si to potom zapisoval.

Tyto vzpomínky, ať jsou jako kytička položená na hrob otce rektora jako projev naší vděčnosti, že nás vedl cestou ke kněžství, ke ztotožnění se s Kristem a oddané službě jeho církvi.

Ave, anima pia...

P. František Petr A. Houška OFM, bývalý bohoslovec, pozdější řeholník

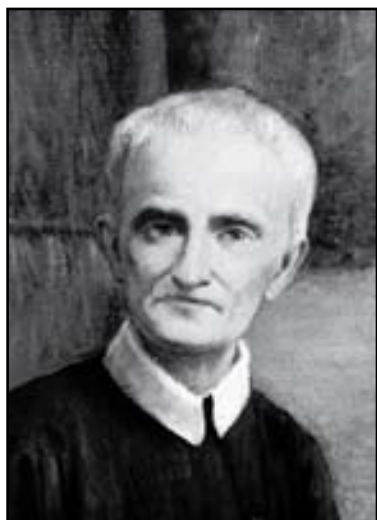

Blahoslavený

Petr Donders

Misionář, redemptorista

Na životech našich svatých a blahoslavených se vždy potvrzují slova, že v Bohu je všechno možné. Bůh si svobodně volí, koho chce, a jeho síla se často projevuje v lidské slabosti. Dnes máme před očima dalšího z našich blahoslavených redemptoristů.

Petr Donders se narodil 27. října 1809 v Tilburgu, v Nizozemí. Jeho otcem byl chudý tkadlec a Petrovo dětství bylo plné těžké práce. Chudobní rodiče nemohli Petrovi, který od dětství toužil po kněžství, zajistit studia. Kromě této překážky nebyl Petr ani příliš nadaný. Bůh se o něj ale postaral a po čase se našli lidé, kteří byli ochotni mu studia zaplatit, ač měli pochybnosti, zda si s učivem vůbec poradí. Do tzv. „malého semináře“ (teologické učiliště na úrovni gymnázia) jej přijali jen jako sluhu. Zde se mu spolužáci zpočátku posmívali, na každou jeho odpověď při výuce reagovali bouřlivým smíchem. Byla to pro Petra velká škola, především pokory a trpělivosti, ale nevzdával se. Vše trpělivě snášel a odpouštěl. Postupem času si své spolužáky začal získávat, a stal se dokonce tím, koho považovali za autoritu. Slovy apoštola Pavla můžeme říci, že láska zvítězila, byla větší. „*Má tento mládenec přiměřené schopnosti a potřebnou přípravu na to, aby studoval v semináři?*“ ptal se s pochybnostmi ředitel malého semináře v Sint-

Michielsgestel. Zdravý rozum říkal, že ne, ale víra mu říkala, že ano. Cítil, že mu musí dát alespoň šanci. A Petr se této šance hned od začátku velice pevně chytil a ve volných chvílích se usilovně učil. Do semináře v Herlaare vstoupil jako bohoslovec až ve dvaceti sedmi letech. Tady už mu šlo učení mnohem lépe a dělal další pokroky. U ostatních spolubratrů si získal dobrou pověst, a pro mnohé z nich byl vzorem. Roku 1839 navštívil tento seminář P. Jakub Groof, hledající dobrovolníky na misie. To se dotklo Petrova srdce, a proto se hned přihlásil, a byl s radostí přijat. Musel být ale nejdříve vysvěcen na kněze. Kněžské svěcení přijal 5. června 1842. Petr o tomto radostném a velkém dni později napsal: „*Z Boží dobrotivosti a milosrdenství jsem byl vysvěcen na kněze (...), splnila se má touha.*“ Kněz Hoornemann, který se s Petrem setkal jen jednou a to na jeho kněžském svěcení, řekl: „*Potkal jsem ho jen jednou, ale nikdy nezapomenu na jeho zbožnost, kterou na mne zapůsobil.*“

Krátce po svěcení odjel na misie do Surinamu. Tam se setkal s náboženskou lhostejností a pokleslou morálkou. Pracoval mezi černochoy, byl jejich velkým přítelem. P. Donders se také staral o nemocné, dokonce sloužil i těm, které

postihlo malomocenství. Nestyděl se pro ně ani žebrot. Kostelník ze surinamského města Paramaribo jednou zaslechl, jak biskup Schepers vyčítal Petru Dondersovi jeho neustálé žebrot: „*Otče Dondersi, vy ode mne jen ptáte a ptáte, co budete dělat až zemřu?*“ Petr odpověděl: „*Dobrý Bůh bude žít stále.*“ Později ale tento biskup doznal: „*Kdybych měl dva takové kněze, jako je Donders, nepotřeboval bych jiné.*“ Koncem roku 1855 nebo začátkem roku 1856 se P. Donders přesunul do osady Batavia, vyhrazené malomocným, kde sloužil. Tito malomocní o něm sami tvrdili, že nemá žádný hřích, kromě toho, že je příliš štedrý. Pro malomocné denně sloužil mši svatou, ošetřoval je, přičemž se vystavoval značnému riziku, že se nakazí. Dokázal se také starat o jejich sociální a materiální vybavení a zabezpečení. Od vlády se mu nejdnou podařilo získat za tímto účelem finanční příspěvky. Když otec Donders opouštěl milovanou Batavii, prosil a napomínal své malomocné, aby věrně vytrvali v Bohu. Říkal jim: „*Slibuji, že zemřu při vás. Až jednou vstaneme z mrtvých, budu stát při malomocných, abych za ně složil úcty před Bohem.*“

V sedmapadesáti letech, roku 1856 poznal v Surinamu kněze z Kongregace redemptoristů, ke kterým záhy vstoupil. 24. července 1857 začal noviciát a za rok složil první sliby. Mons. Schnapp, surinamský představený redemptoristů, se o něm vyjadřoval jako o příkladu ctností. Začal působit ve městě Paramaribo a ve společenství redemptoristů se cítil velmi dobře. Už za svého života byl považován za světce, a to dokonce i protestanty, se kterými byl také v kontaktu. P. Donders zemřel 14. ledna 1886 na silný zánět ledvin v Batavii, kam se na sklonku svého života z Boží prozřetelnosti vrátil, a mohl tak splnit svůj slib. Jeho pohřbu se účastnila celá Batavia. Všichni oplakávali svého milovaného otce a modlili se za něj.

Petr Donders byl blahověčen v Římě 23. května 1982 papežem Janem Pavlem II. A nutno dodat, že po zásluze. Celý jeho život byl naplněn touhou, horlivostí, obětavostí a láskou pro druhé. Pro ty, kteří to nejvíce potřebovali a kterým se mnozí vyhýbali. Myslím, že Petrova odměna v nebi je velká. A pro nás je on a jeho život příkladem a inspirací k následování.

Blahoslavený Petře Dondersi, oroduj za nás.

P. Roman Janáč, CSsR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2010

Podobně jako v předchozích letech nejsou kurzy rozlišeny podle skupin exercitantů, ale převážně tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně, pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

4. 3. - 7. 3. Exercicie pro zdravotníky - Mons. Aleš Opatrný
8. 3. - 12. 3. „Osoba Ježíše Krista aneb jaký je Kristus“ - P. Roman Janáč, CSsR
15. 3. - 17. 3. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
19. 4. - 23. 4. „Uzdravení skrze dary Ducha svatého“ - P. Josef Michalčík, CSsR
30. 4. - 2. 5. „Víkend se sv. Markem“ - P. Anton Verbovský, CSsR
6. 5. - 9. 5. Exercicie pro rozvedené, i znovu seždané - Mons. Aleš Opatrný
10. 5. - 14. 5. „Pod ochranu Tvou...“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
14. 6. - 18. 6. „Pokoj srdce uprostřed zmatku dnešní doby“ - P. Josef Michalčík, CSsR
18. 6. - 20. 6. „Víkend se sv. Matoušem“ - P. Anton Verbovský, CSsR
19. 7. - 23. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů, pastorační asistenty - P. Petr Beneš, CSsR
26. 7. - 30. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů, pastorační asistenty - P. Petr Beneš, CSsR
30. 8. - 3. 9. „Ježíš uzdravuje - obnova svobody srdce“ - P. Josef Michalčík, CSsR
4. 10. - 8. 10. „Pod ochranu Tvou...“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
8. 10. - 10. 10. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
11. 10. - 15. 10. „Krásný Bůh“ - P. Roman Janáč, CSsR
3. 11. - 6. 11. Exercicie pro varhaníky a chrámové hudebníky - P. Petr Beneš, CSsR
7. 11. - 13. 11. Kněžské exercicie I. - Mons. Michael Slavík
14. 11. - 20. 11. Kněžské exercicie II. - P. Antonín Krasucký, OP
21. 11. - 27. 11. Kněžské exercicie III. - P. Zdeněk Wasserbauer
28. 11. - 2. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
2. 12. - 5. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR
9. 12. - 12. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin. Exercicie, které vede P. Petr Beneš, CSsR, začínají mší svatou v 17.00 hodin v bazilice. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591, e-mail: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě

17. 2. **Popeleční středa.** Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
13. 3. Od 9.00 hodin **postní duchovní obnova.** Program: katecheze, kající pobožnost, adorace, příležitost ke svátosti smíření, mše svatá v 11.00 hodin, koncert postní duchovní hudby a zakončení
19. 3. **Slavnost sv. Josefa.** Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
25. 3. **Slavnost Zvěstování Páně.** Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin
28. 3. **Květná neděle.** Zpívané pašije při mši svaté v 9.00 a 11.00 hodin. Žehnání ratolestí při všech bohoslužbách
1. 4. **Zelený čtvrtek.** Mše svatá v 17.00 hodin
2. 4. **Velký pátek.** Křížová cesta v 15.00 hodin. Velkopáteční obřady v 17.00 hodin
3. 4. **Bílá sobota.** Obřady velikonoční vigílie ve 21.00 hodin
4. 4. **Boží hod velikonoční**
5. 4. **Pondělí velikonoční.** Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin
18. 4. Mši svatou v 9.00 hodin **přenášá ČRo 2 – Praha**, celebruje P. Stanislav Příbyl, CSsR.
1. 5. Od 9.00 hodin **poutní mariánská sobota**, vedou klaretiani. Program: modlitba růžence, katecheze, adorace s možností svátosti smíření, mše svatá v 11.00 hodin, křížová cesta ve 13.00 hodin, závěrečná mariánská pobožnost
8. 5. **9. arcidiecézní pouť za duchovní povolání**

13. 5. **Slavnost Nanebevstoupení Páně.** Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
15. 5. **Pouť bývalých PTP.** Mše svatá v 10.30 hodin
23. 5. **Slavnost Seslání Ducha svatého.** Mše svatá v 11.00 hodin na úmysl šíření víry prostřednictvím tisku, literatury a umění
29. 5. **Pouť Matice Svatohorské** a výroční členská schůze. Mše svatá v 10.00 hodin
12. 6. - 13. 6. **Koronovace**
14. 8. - 15. 8. **Poutní slavnost**

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

17. 2. 17.00 Josef Olejník: **Mešní proprium**
21. 2. 9.00 Anton Bruckner: **Windhaager Messe**
13. 3. 12.00 **Koncert** v rámci postní duchovní obnovy
17. 3. 19.00 **Koncert „Hudba v nezvyklých souvislostech“** v tzv. biskupském pokoji – Johann Sebastian Bach: Dobře temperovaný klavír III. (Jaroslav Tůma – klavichord)
24. 3. 19.00 **Koncert „Hudba v nezvyklých souvislostech“** v tzv. biskupském pokoji – Johann Sebastian Bach: Dobře temperovaný klavír IV. (Jaroslav Tůma – klavichord)
28. 3. 9.00, 11.00 Pavel Šmolík: **Pašije podle sv. Lukáše**
1. 4. 17.00 Maurice Duruflé: **Ubi caritas, Tantum ergo**
2. 4. 17.00 Radek Rejšek: **Janovy pašije**
3. 4. 21.00 Bohuslav Korejs: **Responzoriální žalmy**
4. 4. 9.00 Johann Georg Zechner: **Orgelsolomesse**
5. 4. 16.30 **Velikonoční koncert** Svatohorského chrámového sboru
11. 4. 9.00 Hermann Schroeder: **Missa Lux et origo**

10. 2. - 13. 2. **Kurz liturgické varhanní hry III.**
27. 10. - 30. 10. **Kurz liturgické varhanní hry IV.**

Oba kurzy vede Pavel Šmolík. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591 nebo e-mail: ex.dum@svata-hora.cz.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle:	Areál otevřen	6.30 - 17.00 hodin
	Mše svatá	7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin
	Modlitba posvátného růžence	15.00 hodin
	Zpívané nešpory	16.15 hodin
	Před mší svatou v 7.30 hodin Anděl Páně a vystavení milostné sošky	
	Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a nešporách v 16.15 hodin	
Pondělí - sobota:	Areál otevřen	6.30 - 18.00 hodin
	Mše svatá	7.00, 9.00 a 17.00 hodin
	Modlitba posvátného růžence	16.30 hodin
	Před mší svatou v 7.00 hodin Anděl Páně a vystavení milostné sošky	
	Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00 hodin	
Svátost smíření:	Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.	
Svátost křtu:	Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.	
Svátost manželství:	Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.	
Ve středu	od 18.00 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.	
Ve čtvrtek	po odpolední mši svaté je adorace.	
V pátek	v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.	

- V sobotu** po mši svaté v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zasláných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
- V sobotu** po mši svaté v 9.00 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
- 1. sobotu** v měsících květen až říjen se koná Poutní mariánská sobota: v 9.00 hodin modlitba růžence, v 9.30 hodin katecheze, v 10.00 hodin adorace s možností přijetí svátosti smíření, v 11.00 hodin mše svatá, ve 13.00 hodin křížová cesta a ve 13.45 hodin závěrečná mariánská pobožnost. Při poutní mariánské sobotě není sloužena mše svatá v 9.00 hodin.
- 2. sobotu v měsíci** jsou v 18.00 hodin latinské zpívané chorální nešpory.
- 3. neděli v měsíci** přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.
- V postní době** je křížová cesta v pátek od 16.30 hodin a v neděli od 15.00 hodin.
- V květnu** po odpolední mši svaté je denně kromě čtvrtku a neděle májová pobožnost.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00 hodin; 13.00 - 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje: Sacromontana, s.r.o.
IČ: 27363261
DIČ: CZ27363261

Odp. osoba: Martina Jechortová

Tel.: +420 318 429 943,
+420 731 619 800

Fax: +420 318 429 934

E-mail: prohlidka@svata-hora.cz

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba prodejny:

po - so: I. - III.: 10 - 15 hodin
IV. - V.: 9 - 16 hodin
VI. - VIII.: 9 - 17 hodin
IX. - X.: 9 - 16 hodin
XI. - XII.: 10 - 15 hodin

ne: I. - XII.: 9 - 17 hodin

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny
Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně běžně nepřístupných prostor s výkladem je možná:

V.: 9 - 15 hodin, denně
VI. - VIII.: 9 - 16 hodin, denně
IX.: 9 - 15 hodin, denně
X. - IV.: jen po předchozí domluvě

Uvedené časy označují začátek první a poslední prohlídky. Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč, cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč, děti do 6 let zdarma

„Svatá Hora v čase i nad časem“:

Zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a návštěvu Svatohorského poutního muzea. Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny

Vstupné: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel.: 318 429 930, fax: 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Anton Verbovský, CSsR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800
Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Svatohorští ministranti v bavorském Bodenmaisu